

Hvor dette sidste er Tilfældet, maa selvfølgelig Færdelsesretten vige; men man maa nøje overveje, hvorvidt disse forskellige Ting, der skal fredes, har en saa stor Værdi, at man virkelig kan begære Færdelsesretten skuddt til Side. Men det forekommer mig ikke, at der ligger nogen Modsigelse i den Affattelse, Udvalget har givet sine Ændringsforslag.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger til ærede Medlemmer, der har talt. Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) og jeg tilhører jo foreløbig begge Frederiksberg Kommune, og jeg har samme Interesse som han af, at Frederiksbergs Interesser varetages i størst mulig Grad. Jeg nævnede, at vi i Udvalget havde beskæftiget os med Frederiksbergs berettigede Repræsentation i Fredningsnævnet. Da vi var lidt i Tvivl om, hvorledes Afgørelsen bedst skulde træffes, anser jeg det ingenlunde for udelukket, at vi kan skaffe Frederiksberg en passende Repræsentation i Fredningsnævnet.

Endelig vil jeg sige et Par Ord til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), hvis meget forsonlige Tone selvfølgelig opfordrer til en lige saa forsonlig Imødegaelse paa enkelte Punkter. Jeg mener, at det ærede Medlem neppe kan bebrejde os, at vi har forladt Standpunkter, som man var enig om i Underudvalget i Fjor; thi det var dog til syvende og sidst ikke et Underudvalg, der bestemte, hvorledes Lovforslaget skulde affattes; det maatte blive Justitsministerens Sag. Og naar Justitsministeren har fremsat et Lovforslag som det, vi fik her i November forrige Aar, maatte Udvalget selvfølgelig give sig til at arbejde paa det givne Grundlag; og det har vi gjort og er naaet saa vidt, som vi har kunnet, selv om Resultatet har fjernet sig fra, hvad Underudvalget i Fjor paa visse Punkter var blevet enig om. — Det ærede Medlem taler en Del om Almenheden, hvad der har Værdi for denne, og mener, at hans Udtryk: „national Værdi“ er bedre, og at hvad man skal bevare af natur-skønne Steder, maa have national Værdi, hvorimod Udtrykket „Almenheden“ forekommer ham at være baade mere vidtløftigt og mere elastisk og omdisputabelt. Jeg mener imidlertid, at man ved „Almenheden“ kun kan forstaa Befolkningen, og Befolkningen maa være Nationen, og hvad man freder, maa være af almen Interesse og af national Værdi. De to Ting falder ganske sammen; saaledes opfatter jeg det. Og selv om man mener, at et bestemt

Sted af Landet skal fredes, kan man ikke deraf slutte, at dette Sted kun har lokal Interesse. At man freder Møens Klint, har sandelig national Værdi, og at man freder Bornholms Granitklipper mod Rovdrift, har ogsaa national Værdi. Hvad der har lokal Interesse, har i Virkeligheden ogsaa Almeninteresse. I øvrigt er det kun en Strid om Ord, saa det spiller ikke nogen videre Rolle. Derimod har det mere praktisk Betydning og mere Indhold, naar det ærede Medlem opretholder sin Forstaaelse af, hvad der f. Eks. er Skovret og Strandret. Jeg maa da sige, at naar det ærede Medlem taler om, at baade Bønder og Godsejere er udsatte for, at deres Ejendomsret kan lide under Lovforslagets Vedtagelse paa det paagældende Punkt, kan jeg ikke indrømme det. At man færdes gennem en Skov eller langs en Strand, kan ikke være et Indgreb i Ejendomsretten; der maa være visse Forhold, under hvilke man kan tale baade om almene og private Interesser, uden at disse to Ting behøver at staa i uløselig Modstrid med hinanden. Der er ingenlunde Tale om, at man, hvad det ærede Medlem maaske vilde fremdrage, vil foretage sig noget ved Skoven eller Stranden, der stred imod Ejendomsretten, den private Fred eller Husfreden. Derom siger vor Affattelse af den paagældende Paragraf ogsaa tilstrækkeligt.

Naar det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) er misfor nøjet med det Overfredningsnævnet, der er foreslaaet i Ministerens Lovforslag, og mener, at det faar en Magtfuldkommenhed, der gaar ret vidt, skal jeg ikke blot gøre opmærksom paa, hvad der allerede er sagt af det ærede Medlem fra Herning (Westergaard), at i Overfredningsnævnet er Rigsdagens Interesser repræsenterede tilstrækkelig stærkt, men jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at den juridiske Indsigt, altsaa Respekten for den Ejendomsret, der saa ofte har været omtalt under denne Sags Behandling, er til Stede, idet Nævnet endvidere bestaar af en af Justitsministeren udnævnt Formand — man kan vel formode, at dette vil være en Jurist — og dernæst af to af Højesteret blandt Rettens Assessorer valgte Medlemmer. Det skulde undre mig, om disse tre fremragende Jurister ikke skulde være i Stand til i fyldig Grad at repræsentere, hvad der vedrører Ejendomsrettens Interesser.

Den Ejendomsret paa Strandbredden, det ærede Medlem taler om, som skulde være lovlig erhvervet, er omdisputabel.